रोम दृष्टान्त स्थापन करते — क्रमांक दोन

आधुनिक रोमची ओळख आणि शेवटच्या दिवसांतील भविष्यसूचक दर्शन

Jeff Pippenger
2024-07-05

> आणि त्या काळी दक्षिणेकडील राजाविरुद्ध अनेक जण उठतील; आणि दर्शन स्थिर करण्यासाठी तुझ्या लोकांतील दरोडेखोरही स्वतःस उंचावतील; परंतु ते पडतील. दानियेल 11:14.

अंतकाळातील त्या सत्तेची योग्य ओळख, जी आधुनिक रोम म्हणून दर्शविली गेली आहे, आणि म्हणूनच तीच सत्ता जी “दर्शन स्थापन करते,” ही अत्यावश्यक व तारणाशी संबंधित आहे. ती एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या अंतिम परीक्षेच्या प्रक्रियेतील एक घटक दर्शविते. या वचनातील “दर्शन” हा शब्द तोच इब्री शब्द आहे, जो सोलोमनाने देवाचे लोक का नाश पावतात हे दर्शविताना वापरला.

> जिथे दृष्टान्त नाही, तिथे लोक नाश पावतात; परंतु जो नियम पाळतो, तो धन्य आहे. नीतिसूत्रे 29:18.

सर्व संदेष्टे पवित्र इतिहासातील इतर कोणत्याही कालखंडापेक्षा शेवटच्या दिवसांविषयी अधिक थेटपणे बोलत आहेत, आणि “दृष्टांत” धारण करण्याची आवश्यकता याविषयी सोलोमोनने दिलेला इशारा हा जीवन-मरणाचा प्रश्न आहे. सत्य नेहमी विभाजन घडविते आणि उपासकांचे दोन वर्ग निर्माण करते. त्या वचनामध्ये एक असा वर्ग आहे जो नाश पावतो, आणि दुसरा असा वर्ग आहे जो आनंदाने व्यवस्था पाळतो. तथापि, हे लक्षात घेतले पाहिजे की सोलोमोनचा हा सल्ला “सत्या”वरील वादाच्या संदर्भात ठेवलेला आहे. तसेच तो दहा कुमारिकांच्या दृष्टांताच्या संदर्भातही आहे, कारण दहा कुमारिकांचा दृष्टांत हा शेवटच्या दिवसांतील देवाच्या लोकांच्या अनुभवाचे एक प्रमुख उदाहरण आहे.

> मूर्ख आपले सर्व मनोगत उघड करतो; परंतु शहाणा मनुष्य ते नंतरपर्यंत आवरून ठेवतो. जर एखादा अधिपती खोट्या गोष्टींकडे कान देत असेल, तर त्याचे सर्व सेवक दुष्ट होतात. गरीब व कपटी मनुष्य एकत्र येतात; परमेश्वर त्या दोघांच्याही डोळ्यांना प्रकाश देतो. जो राजा विश्वासूपणे गरीबांचा न्याय करतो, त्याचे सिंहासन सदासर्वकाळ स्थिर राहील. छडी आणि ताडना ज्ञान देतात; परंतु स्वतःच्या मनास सोडलेले मूल आपल्या मातेला लज्जित करते. जेव्हा दुष्टांची वाढ होते, तेव्हा अपराध वाढतो; परंतु नीतिमान त्यांच्या पतनास पाहतील. आपल्या मुलास शिस्त लाव, म्हणजे तो तुला विश्रांती देईल; होय, तो तुझ्या जीवास आनंद देईल. जिथे दर्शन नाही, तिथे लोक नाश पावतात; परंतु जो नियमशास्त्र पाळतो, तो धन्य आहे. नीतिसूत्रे 29:11–18.

आधुनिक रोमाविषयी माझ्यापेक्षा भिन्न समज धारण करणाऱ्यांकडे बोट दाखविण्याचा माझा हेतू नाही. माझा हेतू हा आहे की, शलमोन उपासकांच्या दोन वर्गांना संबोधित करीत आहे, ज्यांना तो “ज्ञानी मनुष्य” आणि “मूर्ख” अशी ओळख देतो. “मूर्ख” याची ओळख “दुष्ट” अशीही करून दिली आहे. दृष्टांतातील ज्ञानी व मूर्ख कुमारिका यांचीही दानियेलाच्या बाराव्या अध्यायातील भविष्यवाणीच्या रेषेत ज्ञानी आणि दुष्ट अशीच ओळख करून दिली आहे.

> अनेक जण शुद्ध केले जातील, शुभ्र केले जातील, आणि परीक्षिले जातील; पण दुष्ट दुष्टपणे वागतील; आणि दुष्टांपैकी कोणीही समजणार नाही; परंतु ज्ञानी समजतील. दानियेल १२:१०.

सोलोमन आणि दानियेल एकमेकांशी सहमत आहेत, कारण शेवटच्या दिवसांत सर्व भविष्यवाणीपर साक्ष परस्परांशी सुसंगत ठरते. शहाणे “ज्ञानाची वाढ” समजून घेतात.

> आणि जे ज्ञानी आहेत ते आकाशमंडळाच्या तेजाप्रमाणे प्रकाशतील; आणि जे पुष्कळांना नीतिमत्त्वाकडे वळवितात ते सर्वकाळ ताऱ्यांप्रमाणे प्रकाशतील. परंतु तू, हे दानिएल, या वचने बंद करून ठेव, आणि या पुस्तकावर मुद्रांक कर, अगदी शेवटच्या काळापर्यंत: पुष्कळ जण इकडे तिकडे धावतील, आणि ज्ञान वाढेल. दानिएल 12:3, 4.

दहावा श्लोक त्या तीन-टप्प्यांच्या परीक्षेच्या प्रक्रियेची ओळख करून देतो, जी त्या कुमारिकांना गाळून वेगळे करते, ज्यांना एक लाख चव्वेचाळीस हजारांमध्ये असण्याचे आवाहन केले आहे. दोन्ही प्रसंगांत ही गाळणी व परीक्षा प्रक्रिया यावर आधारलेली आहे की त्या कुमारिका १९८९ मध्ये, शेवटच्या काळी, उघड करण्यात आलेल्या ज्ञानवृद्धीला (दर्शनाला) समजतात की नाही.

“अंतकाळाचा काळ” हा शेवटच्या दिवसांत 1989 साल होता, जेव्हा दानियेल अकराव्या अध्यायातील चाळीस ते पंचेचाळीस वचने उघडण्यात आली. तेव्हा हे स्थापित झाले की त्या वचनांचा विषय म्हणजे उत्तर दिशेच्या राजाचा अंतिम उदय व पतन होय. तेव्हा हेही स्थापित झाले की त्या वचनांतील उत्तर दिशेचा राजा म्हणजे शेवटच्या दिवसांतील पोपसत्ताक सामर्थ्य होय. प्रेरणा “Modern Rome” हा शब्दप्रयोग कधीही वापरत नाही. हा शब्दप्रयोग मीच निर्माण केला, शेवटच्या दिवसांतील पोपसत्ताक सामर्थ्य दर्शविण्यासाठी, कारण भविष्यसूचकदृष्ट्या “modern” हे शेवटचे दिवस दर्शविते. एलन व्हाईट यांनीही “Modern Rome” हा शब्दप्रयोग कधीही वापरला नाही.

दानिएल अकराव्या अध्यायातील शेवटच्या सहा वचनांमध्ये उत्तरेकडील राजाचे प्रतिनिधित्व कोण करतो याविषयी चुकीच्या समजुती आहेत, परंतु योग्य समज केवळ एकच आहे. त्या वचनांतील उत्तरेकडील राजा ही पापल सत्ता आहे, ही समज अनेक भविष्यसूचक साक्षीदारांमधून प्राप्त झाली आहे. चाळिसावे वचन १७९८ मध्ये पापसत्तेला प्राणघातक घाव बसला, हे ओळखून सुरू होते; त्यानंतर चाळीसएक ते चाळीसतीन ही वचने त्या प्राणघातक घावाच्या भरून येण्याशी संबंधित गतीप्रक्रिया ओळखून देतात. चाळीसचौथे वचन पापसत्तेला संतप्त करणारा संदेश वर्णन करते आणि चाळीसपाचव्या वचनाकडे नेते, जेव्हा पापल सत्ता आपल्या अंतिम आणि संपूर्ण अंताला येते. १९८९ मध्ये उघडण्यात आलेले दर्शन हे अखेरच्या दिवसांतील पापल सत्तेच्या अंतिम उदय आणि पतनाचे दर्शन आहे. त्या वचनांमध्ये स्थित असलेल्या ज्ञानाच्या स्वीकार किंवा नकार यांवर आधारित, उपासकांचे दोन वर्ग निर्माण करणारी आणि प्रकट करणारी ज्ञानवृद्धी हेच ते दर्शन आहे.

ज्या अगदी त्याच अध्यायानुसार 1989 मध्ये ज्ञानाची वाढ उघड करण्यात आली, त्या ठिकाणी “तुझ्या लोकांतील दरोडेखोर,” जे “स्वतःला उंचावतात” आणि शेवटी “पडतात,” हेच “दर्शन” स्थापन करणारे प्रतीक आहेत. अंतिम चाळणीत, पहिला परीक्षेचा प्रश्न असा आहे की “तुझ्या लोकांतील दरोडेखोर” म्हणून कोणाचे प्रतिनिधित्व केले आहे, कारण तेच “दर्शन” स्थापन करणारे भविष्यसूचक प्रतीक आहेत. ते दरोडेखोर पापल सत्ता आहेत की संयुक्त संस्थाने?

दानियेल आणि प्रकटीकरण ही पुस्तके एकच पुस्तक आहेत; ती भविष्यवाणीच्या त्याच रेषेच्या दोन साक्षीदारांचे प्रतिनिधित्व करतात. दानियेल हा आरंभ आहे आणि प्रकटीकरण हा शेवट आहे, आणि एकत्रितपणे ते १९८९ मध्ये, अंतकाळी, उघड केलेल्या सत्याचे दोन साक्षीदार दर्शवितात.

दानिएल १९८९ मध्ये यहूदाच्या वंशातील सिंहाने चाळीस ते पंचेचाळीस वचने उघडली तेव्हा घडून आलेल्या शुद्धीकरणाच्या प्रक्रियेचे वर्णन करतो. त्या वेळी अशी एक परीक्षा-प्रक्रिया सुरू झाली की, ज्यायोगे शेवटच्या दिवसांत एक लाख चव्वेचाळीस हजार असलेल्या करारबद्ध लोकांना बनविणारे “याजक” कोण असतील हे ठरविले जावे व प्रगट व्हावे. होशेय असे जोडून सांगतो की, जे शेवटच्या दिवसांतील ज्ञानवृद्धीचा स्वीकार करीत नाहीत, ते एक लाख चव्वेचाळीस हजारांना बनविणाऱ्या याजकांपैकी एक होणार नाहीत.

> माझे लोक ज्ञानाच्या अभावामुळे नष्ट झाले आहेत; कारण तू ज्ञान नाकारले आहेस, म्हणून मीही तुला नाकारीन, म्हणजे तू माझ्यासाठी याजक राहणार नाहीस; आणि तू आपल्या देवाची व्यवस्था विसरला आहेस, म्हणून मीही तुझ्या संततीला विसरीन. होशेय 4:6.

प्रकटीकरणाचे पुस्तक दर्शविते की जे ज्ञान उघड करण्यात आले आहे आणि जे एका वर्गाकडून नाकारले जाते, त्याच ज्ञानामुळे कृपाकाल संपण्याच्या अगदी आधी त्यांचा नकार निश्चित होतो.

> आणि तो मला म्हणाला, “या पुस्तकातील भविष्यवाणीची वचने बंद करून ठेवू नकोस; कारण काळ समीप आला आहे. जो अन्यायी आहे, तो आणखी अन्यायीच राहो; आणि जो अशुद्ध आहे, तो आणखी अशुद्धच राहो; आणि जो नीतिमान आहे, तो आणखी नीतिमानच राहो; आणि जो पवित्र आहे, तो आणखी पवित्रच राहो.” प्रकटीकरण २२:१०, ११.

मिलराइटांचा इतिहास एक लक्ष चव्वेचाळीस हजारांच्या इतिहासाचे चित्रण करतो, आणि मिलराइट व एक लक्ष चव्वेचाळीस हजार मिळून प्रकटीकरण अध्याय चौदामधील तीन देवदूतांच्या संदेश व कार्याच्या प्रारंभ आणि समाप्तीचे प्रतिनिधित्व करतात. या समांतर इतिहासांद्वारे अनुग्रहकालाच्या समाप्तीशी संबंधित घटना ओळखल्या जातात. या दोन्ही इतिहासांचे कार्य एलिया आणि योहान बाप्तिस्मा देणारा यांच्याद्वारे पूर्वछायित करण्यात आले आहे.

> “कापऱ्या अंतःकरणाने विल्यम मिलर यांनी लोकांसमोर देवाच्या राज्याची गूढे उलगडू लागले, आणि भविष्यवाण्यांच्या मार्गे आपल्या श्रोत्यांना ख्रिस्ताच्या दुसऱ्या आगमनापर्यंत घेऊन गेले. प्रत्येक प्रयत्नाबरोबर त्यांना अधिक सामर्थ्य प्राप्त होत गेले. जसा योहान बाप्तिस्ताने येशूच्या पहिल्या आगमनाची घोषणा केली आणि त्याच्या येण्याचा मार्ग सिद्ध केला, तसेच विल्यम मिलर आणि त्यांच्याबरोबर सहभागी झालेल्यांनी देवपुत्राच्या दुसऱ्या आगमनाची घोषणा केली.” Early Writings, 229, 230.

मिलेराइट संदेशाने एलियाह आणि योहान बाप्तिस्ता या दोघांनीही दर्शविल्याप्रमाणे, कृपाकालाच्या समाप्तीशी संबंधित “घटना” ओळखल्या.

> “मनुष्यांना त्यांच्या संकटाची जाणीव करून देणे आवश्यक होते; त्यांना कृपाकालाच्या समाप्तीशी संबंधित गंभीर घटनांसाठी तयारी करण्यास जागृत करणे आवश्यक होते.” द ग्रेट कॉन्ट्रोव्हर्सी, 310.

१९८९ साली, सोव्हिएत संघाच्या पतनासह, दानिएलाच्या पुस्तकातील शेवटच्या दिवसांशी संबंधित भागाचे शिक्कामोर्तब उघडले गेले आणि एक परीक्षेची प्रक्रिया सुरू झाली. ही परीक्षा, दानिएल अध्याय अकराच्या शेवटच्या सहा वचनांत दर्शविलेल्या ज्ञानवृद्धीला देवाच्या लोकांनी समजून घेण्याच्या किंवा नाकारण्याच्या त्यांच्या क्षमतेवर किंवा अक्षमतेवर आधारित होती; अशी वचने जी अध्याय बारा मधील पहिल्या वचनाकडे नेतात, जे “कृपाकाळाच्या समाप्ती”ची ओळख करून देते. त्यानंतर “कृपाकाळाच्या समाप्तीशी संबंधित घटनांचा” संदेश उघड करण्यात आला, आणि एक लाख चव्वेचाळीस हजारांपैकी “याजक” होण्यासाठी उमेदवार असलेल्यांचे कार्य सुरू झाले. त्या उताऱ्यात दर्शविलेला संदेश “समजून घेणे” आणि त्याची घोषणा करणे, हे त्यांचे कार्य होते. एक लाख चव्वेचाळीस हजारांचा संदेश आणि कार्य असे होते की, शिक्कामोर्तब उघडलेला संदेश सादर करावा, जेणेकरून मनुष्यांना “कृपाकाळाच्या समाप्तीशी संबंधित गंभीर घटनांसाठी तयार होण्यास” जागृत केले जाईल.

> “आज, एलियाह आणि योहान बाप्तिस्ता यांच्या आत्म्याने व सामर्थ्याने, देवाने नियुक्त केलेले संदेशवाहक न्यायासाठी ठरविण्यात आलेल्या जगाचे लक्ष परीक्षाकालाच्या समाप्तीच्या अंतिम क्षणांशी आणि ख्रिस्त येशूच्या राजाधिराज व प्रभूंचा प्रभू म्हणून प्रकट होण्याशी संबंधित लवकरच घडणाऱ्या गंभीर घटनांकडे वेधत आहेत. लवकरच प्रत्येक मनुष्याचा देहात केलेल्या कृत्यांनुसार न्याय केला जाणार आहे. देवाच्या न्यायाची वेळ आली आहे, आणि पृथ्वीवरील त्याच्या मंडळीच्या सभासदांवर, जणू काही जे अनंत विनाशाच्या अगदी काठावर उभे आहेत अशांना इशारा देण्याची गंभीर जबाबदारी ठेवण्यात आली आहे. विस्तीर्ण जगातील प्रत्येक त्या मानवापुढे, जो लक्ष देईल, या प्रखर संघर्षात पणाला लागलेली तत्त्वे स्पष्टपणे मांडली गेली पाहिजेत—अशी तत्त्वे, ज्यांवर सर्व मानवजातीचे भवितव्य अवलंबून आहे.” Prophets and Kings, 715, 716.

योहान बाप्तिस्ता आणि ख्रिस्त यांचा इतिहास, तसेच मिलराइटांचा इतिहास, एक लक्ष चव्वेचाळीस हजारांच्या संदेश व कार्याचे उदाहरण दर्शवितो. योहान आणि ख्रिस्त या दोघांनीही आपला संदेश कृपाकालाच्या समाप्तीचे प्रतिनिधित्व करणारा आहे, असे समजले.

परंतु जेव्हा त्याने अनेक फरीशी आणि सदूकी यांना आपल्या बाप्तिस्म्याकडे येताना पाहिले, तेव्हा तो त्यांना म्हणाला, अरे सापांच्या पिल्लांनो, येणाऱ्या क्रोधापासून पळ काढण्याची सूचना तुम्हांला कोणी दिली? मत्तय 3:7.

ख्रिस्ताने यरुशलेमच्या विनाशाचे प्रतिनिधित्व केले; हाच तो विनाश होता, ज्याच्या समीप येण्याविषयी योहानाने कुतर्क करणाऱ्या यहुद्यांना इशारा दिला होता. येशूने त्या विनाशाचा उपयोग त्या "क्रोधाचे" प्रतीक म्हणून केला, जो तो, मिखाएल म्हणून, दानियेल अध्याय बारा, वचन एकमध्ये उभा राहतो तेव्हा आरंभ होतो.

"ख्रिस्ताने यरुशलेममध्ये अविश्वास आणि बंडखोरीत कठोर झालेल्या, आणि देवाच्या प्रतिफलदायी न्यायांना सामोरे जाण्यास त्वरेने धावणाऱ्या जगाचे प्रतीक पाहिले. पतित मानवजातीच्या शोकदुःखांनी, जी त्याच्या आत्म्यावर दडपण आणीत होती, त्याच्या ओठांतून तो अत्यंत कटू आक्रोश बाहेर पडला. त्याने पापाची नोंद मानवी दुःख, अश्रू, आणि रक्त यांमध्ये कोरलेली पाहिली; पृथ्वीवरील पीडित आणि दुःखित जनांविषयी त्याचे हृदय अनंत करुणेने द्रवले; त्या सर्वांना दिलासा देण्याची त्याची तीव्र इच्छा होती. परंतु मानवी शोकदुःखांचा प्रवाह परत फिरविण्यास त्याचा हातही समर्थ ठरला नाही; सहाय्याच्या त्यांच्या एकमेव स्रोताचा शोध घेणारे थोडेच होते. त्यांना तारण त्यांच्या आवाक्यात आणण्यासाठी तो मृत्यूपर्यंत आपला आत्मा ओतण्यास तयार होता; परंतु जीवन मिळावे म्हणून त्याच्याकडे येणारे थोडेच होते."

"स्वर्गाची महिमा अश्रूंमध्ये! अनंत देवाचा पुत्र आत्म्याने व्याकुळ, क्लेशाने नत झाला! त्या दृश्याने संपूर्ण स्वर्ग आश्चर्याने भरून गेला. ते दृश्य आम्हांस पापाचे अतीव पापमयत्व प्रकट करते; देवाच्या नियमाचे उल्लंघन केल्यामुळे उद्भवणाऱ्या परिणामांपासून अपराध्यास वाचविणे, अनंत सामर्थ्यालाही किती कठीण कार्य आहे, हे ते दर्शविते. येशूने अंतिम पिढीकडे दृष्टिक्षेप टाकला असता, त्याने जगाला त्या फसवणुकीत गुरफटलेले पाहिले, जी यरुशलेमाच्या विनाशास कारणीभूत ठरली होती. यहूद्यांचे महान पाप म्हणजे त्यांचा ख्रिस्ताचा नकार; आणि ख्रिस्ती जगाचे महान पाप म्हणजे देवाच्या नियमाचा, जो स्वर्ग व पृथ्वीतील त्याच्या शासनाचा पाया आहे, त्यांचा नकार होय. यहोवाच्या आज्ञा तुच्छ मानल्या जातील व पूर्णपणे निष्फळ ठरवल्या जातील. पापाच्या बंधनात अडकलेले, सैतानाचे गुलाम, दुसरा मृत्यू भोगण्यास नेमलेले लाखो लोक, त्यांच्या भेटीच्या दिवशी सत्याचे शब्द ऐकण्यास नकार देतील. किती भयंकर आंधळेपणा! किती विलक्षण मोहांधता!" The Great Controversy, 22.

योहान बाप्तिस्ता आणि ख्रिस्त यांनी घोषित केलेला इशाऱ्याचा संदेश एकच होता; त्याचप्रमाणे, मिलराइट लोकांचा इशाऱ्याचा संदेशही तोच संदेश होता, जो अनुग्रहकाळाच्या समाप्तीशी संबंधित घटनांची ओळख करून देणारा आहे, आणि जो संदेश एक लाख चव्वेचाळीस हजार जण घोषित करतील. तीन साक्षीदार—योहान बाप्तिस्ता, ख्रिस्त, आणि मिलराइट लोक—ही साक्ष देतात की एक लाख चव्वेचाळीस हजार जणांचे कार्य आणि संदेश हा जीवन-मरणाचा कसोटीचा प्रक्रियाच आहे, जी १९८९ मध्ये उघड करण्यात आलेल्या ज्ञानवृद्धीद्वारे पूर्ण केली जाते. त्या वेळी उघड करण्यात आलेला संदेश हा अंतिम दिवसांचा दृष्टांत आहे, जो ज्ञानी लोकांनी समजला पाहिजे, जर त्यांना एक लाख चव्वेचाळीस हजारांची रचना करणारे "याजक" व्हायचे असेल. जर त्या उमेदवारांना तो दृष्टांत समजला नाही, तर त्यांची ओळख दुष्ट, किंवा मूर्ख, अशी ठरते, आणि ते नष्ट होतात. ते आणि त्यांची मुले, ज्ञानवृद्धी असलेल्या त्या दृष्टांताच्या त्यांच्या नकाराशी सुसंगतपणे, नाकारले जातात.

देवाचे वचन असे ओळखते की रोम ही अशी सत्ता आहे जी स्वतःला उंचावते, देवाच्या लोकांना लुटते, आणि मग पतन पावून दृष्टांत स्थापन करते. आधुनिक रोम ही पोपसत्ता आहे की संयुक्त राज्ये, हा प्रश्न अशी कसोटी आहे जी त्या उमेदवारांना सुज्ञ कुमारी आहेत की मूर्ख कुमारी, हे ओळखते. ही कसोटी दानियेलाच्या पुस्तकातून उद्भवलेली एक भविष्यसूचक कसोटी आहे, जी पुढे प्रकटीकरणाच्या पुस्तकात पुष्टी केली जाऊन परिपूर्णतेस नेली जाते. आधुनिक रोमचा विषय हा केवळ पोपसत्ता किंवा संयुक्त राज्ये यांपैकी निवडीचा प्रश्न नाही; तो एक लाख चव्वेचाळीस हजारांसाठी अंतिम कसोटी आहे. ही एक भविष्यसूचक कसोटी आहे, आणि ती योग्य रीतीने समजली असता, देवाच्या पवित्र केलेल्या भविष्यसूचक साक्षीमध्ये मांडलेल्या अंतिम परीक्षेच्या प्रक्रियेतील प्रत्येक निरूपणाचा समावेश करते.

योहान बाप्तिस्ता आणि ख्रिस्त यांच्या काळातील परीक्षेची प्रक्रिया दानियेलाच्या पुस्तकातून उद्भवलेली होती, तसेच मिलेराइटांच्या काळातील परीक्षेची प्रक्रियाही. भविष्यसूचक परीक्षा म्हणून, सत्य कसे स्थापित केले जाते याची पद्धतशास्त्रीय रीती त्या उमेदवारांनी योग्य प्रकारे लागू करणे हे जसे अत्यावश्यक आहे, तसेच आधुनिक रोम कोण आहे याविषयी योग्य दृष्टिकोण धारण करणेही अत्यावश्यक आहे. आधुनिक रोमची योग्य ओळख असो किंवा योग्य पद्धतशास्त्राचा अवलंब असो, परीक्षेचे हे दोन्ही घटक दानियेलाच्या पुस्तकातच अंतर्भूत आहेत. दानियेल अध्याय एकमध्ये, दानियेलाने तीन-टप्प्यांच्या परीक्षाप्रक्रियेतून मार्गक्रमण केले—आरंभी आहार, त्यानंतर दृश्य परीक्षा, आणि मग नबुखद्नेस्सराद्वारे पूर्ण करण्यात आलेली परीक्षा; जो उत्तर दिशेच्या राजाचा, म्हणजे अंतिम दिवसांतील पोपसत्तेचा, एक बायबलाधिष्ठित प्रतीक आहे.

> या चार मुलांबाबत देवाने त्यांना सर्व प्रकारच्या विद्या व ज्ञानामध्ये प्रज्ञा आणि कौशल्य दिले; आणि दानीएलाला सर्व दृष्टान्त व स्वप्ने यांचे समज होते. आणि ज्या दिवसांच्या शेवटी राजाने त्यांना आपल्या समोर आणावे असे सांगितले होते, त्या वेळी खोज्यांच्या प्रमुखाने त्यांना नबुखद्नेस्सरासमोर आणले. मग राजाने त्यांच्याशी संभाषण केले; आणि त्या सर्वांमध्ये दानीएल, हनन्या, मिशाएल आणि अजर्या यांच्यासारखा एकही आढळला नाही; म्हणून ते राजासमोर उभे राहिले. आणि ज्ञान व समज यांसंबंधी ज्या सर्व बाबतीत राजाने त्यांची चौकशी केली, त्या सर्वांमध्ये तो त्यांना आपल्या सर्व राज्यातील सर्व जादूगार व ज्योतिषी यांच्यापेक्षा दहापट श्रेष्ठ असे आढळला. दानीएल 1:17–20.

“दिवसांच्या शेवटी,” म्हणजे भविष्यवाणीच्या दृष्टीने ते अंतिम दिवस, जेव्हा एक लक्ष चव्वेचाळीस हजारांची परीक्षा घेतली जाते, तेव्हा दानीएल आणि ते तिघे श्रेष्ठ पुरुष “त्याच्या सर्व राज्यातील सर्व जादूगार व ज्योतिषी यांच्यापेक्षा दहापट उत्तम” आढळले, आणि दानीएलाला “सर्व दृष्टान्त व स्वप्न यांचे ज्ञान” होते. दानीएल हा त्या एक लक्ष चव्वेचाळीस हजारांचे प्रतिनिधित्व करतो, जे अंतिम दिवसांत ज्ञानाच्या वाढीला समजतात; ही वाढ तेव्हा आली, जेव्हा ख्रिस्ताने, यहूदाच्या वंशाचा सिंह म्हणून, 1989 मध्ये “दानीएलाच्या पुस्तकातील अंतिम दिवसांशी संबंधित तो भाग” उघडला.

दानीएलला स्वप्नांबद्दल आणि दृष्टांतांबद्दल इतरांपेक्षा अधिक समज होती एवढेच नव्हे, तर त्याला “सर्व दृष्टांत आणि स्वप्ने यांतील समज” होती. तो त्या लोकांचे प्रतिनिधित्व करतो जे ओळीनंतर ओळ अशी पद्धत वापरतात, कारण ती पद्धत “सर्व दृष्टांत आणि स्वप्ने” एकत्र करून एक सुसंगत संदेश बनविते. जो संदेश सर्व स्वप्ने आणि दृष्टांत एकाच भविष्यवाणीच्या रेषेत एकत्र आणतो, तो “कृपाकाळाच्या समाप्तीशी संबंधित घटना” ओळखून दाखवितो. तो संदेश आधुनिक रोम या भविष्यसूचक प्रतीकाने स्थापित केला आहे—ती सत्ता जी स्वतःला उंचावते, देवाच्या लोकांना लुबाडते, आणि पतन पावते.

योग्य पद्धतिशास्त्र लागू केल्याशिवाय ती शक्ती प्रस्थापित होऊ शकत नाही. जे बहुतेक लोक स्वतःला बायबलचा अभ्यास करणारे म्हणवतात, ते “line upon line” या पद्धतिशास्त्राला नाकारतात; आणि जे काही जण ते वापरत असल्याचा दावा करतात, तेही “line upon line” या पद्धतिशास्त्राची रचना करणाऱ्या नियमांचा चुकीचा उपयोग करतात. हे नियम प्रथम मिलराइट लोकांनी सार्वजनिक नोंदीत मांडले होते, आणि देवाच्या अंतिम दिवसांतील लोकांना पूर्वसूचना देण्यात आली आहे की जे खरोखर तिसऱ्या देवदूताचे संदेशवाहक असतील, ते विलियम मिलर यांच्या भविष्यवाणीच्या अर्थनिर्णयाच्या नियमांचा उपयोग करीत असतील.

> “जे तिसऱ्या देवदूताचा संदेश घोषित करण्याच्या कार्यात गुंतलेले आहेत, ते पिताश्री मिलर यांनी स्वीकारलेल्या त्याच योजनेनुसार पवित्र शास्त्रांचा शोध घेत आहेत.” Review and Herald, November 25, 1884.

विल्यम मिलर यांनी प्रकटीकरण चौदा मधील तीन देवदूतांच्या संदेशाच्या आरंभाचे प्रतिनिधित्व केले, आणि त्यांचे आदिरूप योहान बाप्तिस्त होता, जो त्या संदेशाचा आरंभ होता ज्याचा समाप्तिबिंदू ख्रिस्त होता. सिस्टर व्हाईट यांनी योहान बाप्तिस्तापासून ख्रिस्तापर्यंतच्या परीक्षेच्या प्रक्रियेचे तीन देवदूतांच्या परीक्षेच्या प्रक्रियेशी थेट संरेखन केले आहे. योहानाने संदेशाची सुरुवात केली, आणि ख्रिस्ताने आपल्या शिष्यांना कैसरीया फिलिप्पी येथे नेले होते त्या

वेळी—क्रूसाच्या अगदी थोडे आधीपर्यंत—येशूने योहानाने आरंभ केलेल्या संदेशाचे तपशील जोडले नव्हते. योहानाने ख्रिस्ताला पाहिले तेव्हा त्याने ओळख करून दिलेले पहिले (आरंभीचे) सत्य म्हणजे, जगाची पापे दूर करणारा देवाचा कोकरू म्हणून ख्रिस्ताची ओळख होय.

> ही गोष्टी यर्दनेपलीकडे बेथाबारामध्ये घडल्या, जिथे योहान बाप्तिस्मा देत होता. दुसऱ्या दिवशी योहानाने येशूला आपल्याकडे येताना पाहिले, आणि तो म्हणाला, पाहा, देवाचे कोकरू, जो जगाचे पाप दूर करतो. हा तोच आहे ज्याच्याविषयी मी म्हटले होते, माझ्यानंतर एक मनुष्य येत आहे जो माझ्यापूर्वी मानाचा आहे; कारण तो माझ्यापूर्वी होता. योहान १:२८–३०

मग त्या साडेतीन वर्षांच्या परीक्षेच्या कालखंडाची सुरुवात झाली, ज्याचा शेवट क्रूसावर झाला. क्रूसाच्या अगोदर लगेचच योहानाची हत्या झाल्यानंतर, येशूने मग योहानाच्या त्या अगदी पहिल्या विधानाचे स्पष्टीकरण करावयास सुरुवात केली.

> येशू कैसरिया फिलिप्पीच्या प्रांतात आला तेव्हा त्याने आपल्या शिष्यांना विचारले, “मनुष्यपुत्र मी कोण आहे, असे लोक म्हणतात?” ते म्हणाले, “काही म्हणतात, तू योहान बाप्तिस्त आहेस; काही, एलिया; आणि इतर, यिर्मया किंवा संदेष्ट्यांपैकी एक.” तो त्यांना म्हणाला, “परंतु तुम्ही मला कोण म्हणता?” तेव्हा सायमन पेत्र उत्तर देऊन म्हणाला, “तू ख्रिस्त आहेस, जिवंत देवाचा पुत्र.” येशूने त्याला उत्तर देऊन म्हटले, “धन्य आहेस तू, सायमन बारयोना; कारण हे तुला देह व रक्त यांनी प्रकट केलेले नाही, तर माझ्या स्वर्गस्थ पित्याने. आणि मीही तुला सांगतो, की तू पेत्र आहेस, आणि या खडकावर मी माझी मंडळी उभारीन; आणि अधोलोकाची द्वारे तिच्यावर प्रबल होणार नाहीत. आणि मी तुला स्वर्गराज्याच्या किल्ल्या देईन; आणि तू पृथ्वीवर जे काही बांधशील ते स्वर्गात बांधले जाईल; आणि तू पृथ्वीवर जे काही सोडशील ते स्वर्गात सोडले जाईल.” मग त्याने आपल्या शिष्यांना ताकीद दिली की, तो येशू ख्रिस्त आहे हे त्यांनी कोणालाही सांगू नये. त्या वेळेपासून येशू आपल्या शिष्यांना दाखवू लागला की, त्याने यरुशलेमास जाऊन वडील, मुख्य याजक आणि शास्त्री यांच्याकडून पुष्कळ दुःखे सोसली पाहिजेत, आणि मारला जावे, आणि तिसऱ्या दिवशी पुन्हा उठविला जावे. मत्तय 16:13–21.

कैसरिया फिलिप्पी हे ख्रिस्ताच्या काळातील पानियमचे नाव आहे; आणि दानियेल अकराव्या अध्यायातील चौदाव्या वचनानंतर येणाऱ्या वचनात पानियमची ओळख आढळते, जिथे तुझ्या लोकांतील लुटारू—जे स्वतःला उंचावितात, पण पडतात—यांची ओळख करून दिली जाते. योहान बाप्तिस्ताचा संदेश, जो प्रेरित व परिपूर्ण होता, तो आरंभीचा असा संदेश होता की ज्याने मिलराइट संदेशाचे प्रतिनिधित्व केले; आणि तो मिलरच्या नियमांवर स्थापित करण्यात आलेला होता. समाप्तीच्या वेळी ख्रिस्ताचा संदेश, जो योहानच्या संदेशावर उभारलेला आणि त्याचा विस्तार करणारा होता, त्याने तीन देवदूतांच्या संदेशाच्या समाप्तीच्या संदेशाचे प्रतिरूप दर्शविले; म्हणजे असा संदेश, जो मिलरच्या नियमांवर आधारित आहे आणि ज्यामध्ये ‘line upon line’ ही कार्यपद्धती समाप्तीला पोहोचल्यावर मिलरच्या संदेशात जोडल्या जाणाऱ्या तपशीलांचा समावेश होतो.

ज्या प्रतीकामुळे दर्शनाची स्थापना होते त्या प्रतीकाची चुकीची समजूत करून त्याची तुलना आधुनिक रोम या प्रतीकाशी करणे, ख्रिस्ताच्या इतिहासातील त्या लोकांच्या समांतर आहे ज्यांनी क्रूसाचा संदेश नाकारला. आम्हाला कळविण्यात आले आहे की ज्यांनी योहान बाप्तिस्ताच्या संदेशाला नाकारले त्या यहूद्यांना येशूच्या शिकवणींचा लाभ होऊ शकला नाही; आणि ज्यांनी अगदी तेच केले त्या यहूद्यांचा इतिहास, पहिल्या देवदूताच्या संदेशाला नाकारणाऱ्यांचे प्रतिनिधित्व करतो. मिलरवाद्यांनी “तुझ्या लोकांतील दरोडेखोर” यांची ओळख, ज्याला मी नंतर “आधुनिक रोम” या शब्दांनी संबोधले, पोपसत्ताक शक्ती म्हणून केली.

आपण पुढील लेखात या विचारांचा पुढे ऊहापोह करू.